

Jméno a příjmení: **Michael PECHER**

Kategorie: literární práce kategorie B

„Budou nás učit počítače? “ (zamyšlení):

Název práce: **„Ring volný“**

Věk: 15 let

Postupný ročník: devátý (IX.A)

Adresa školy: Základní škola Úšovice, Mariánské Lázně

Vyučující: PaedDr. Alena Hálová

„Ring volný“

Rád se dívám v televizi na různé debaty ať politické, sportovní, nebo z lékařského prostředí. Jednou jsem měl možnost se takovéto debaty účastnit přímo naživo. Do naší školy zavítal televizní štáb, který si nás žáky pozval jako debatující publikum. Příležitosti jsem hned využil a těšil se, že budu svědkem něčeho neobvyklého. Na pozvánce stálo: Kniha versus Počítač ve škole. Cestou jsem dopředu hádal, kdo vyjde z tohoto klání jako vítěz.

Po příchodu do tělocvičny, kde se pořad natáčel, mě překvapil ring. V jednom rohu byl připravený nejnovější typ počítače Axuri 2124 s ultra HD procesory. Jeho lesk až

oslňoval. Prostě sen každého moderního kluka. Druhý roh ringu zaujala velká, nádherně vázaná kniha, na jejímž hřbetě stálo: Největší a nejobsáhlejší encyklopedie.

Moderátor nás všechny přivítal, představil nám soupeře a seznámil nás s pravidly debaty. V ruce jsem mačkal malý papírek s připravenými otázkami a pozoroval hlediště. Odhadoval jsem, že se nás tu sešlo v mém věku docela hodně. Po mé levici seděla moje spolužačka, která byla příznivkyně knih. Dovedl jsem si ji představit s knihou básní v ruce, jak se vyhřívá v parku na lavičce. Po pravici jsem měl menšího kluka, tuším, že ze šesté třídy. Byl bezesporu fanoušek herní techniky, jelikož si krátil dobu čekání hrou na mobilním telefonu a nepřestával, i když v hledišti pohasla světla.

Zazněl gong a soupeři se do sebe pustili s plnou vervou. Jako starší a zkušenější dostala svých pět minut kniha. Představila se a začala chrlit své přednosti. Vše, co řekla, byla pravda a já jsem nemohl jinak než souhlasit. Na závěr sklídila velký potlesk. Poté dostal svůj prostor počítač. I on si vedl velice dobře a také jeho odměnilo obecenstvo potleskem.

Konečně dostali prostor diváci. Mohli jsme klást oběma soupeřům stejnou otázku. Jako první zazněla: „Proč si myslíte, že jste lepší než váš soupeř?“ „ Má paměť sahá do nekonečna“, začal počítač, „dokážu odpovědět téměř na každou otázku. Vaše stránky jsou omezené počtem, do mne neustále vkládají nové informace. Vy jste jednou napsána, vydána a již se změnit nemůžete. Já mám na své klávesnici tlačítko „zpět“. Ke mně můžete připojit spoustu příslušenství. Neline se z vás hudba, pokud ji někdo chce poslouchat, dokáží promítat film, tisknu a spojím se online s kýmkoliv na světě.“ Kniha oponovala: „Na mých stránkách najdete krásu. Krásu slova, ilustrací, najdete tu smích, pláč i útěchu. Se mnou čtenář utíká do říše fantazie, pohádek, snění i tajemna. Nepředkládám mu jen neměnná fakta, se mnou musí použít svou představivost. Dozví se mnohé stejně jako u vás, milý počítači, ale jen se mnou dokáže zapomenout na své trable a přenést se třeba tisíc let zpět. Na rozdíl od vás nepotřebuji elektrinu, čtenář si mě vezme třeba do lesa. A jak krásně voním, když mne přinesou z tiskárny. Mé listy šustí a viry jsou tu jen lidské, které do mě lidé naprskají a po těch má slova nezmizí.“

Zatím to alespoň pro mě vypadá na 1:1. Ani druhá otázka protihráče nezaskočila. Zněla: Jak byste chtěli pomoci učitelů? A nebo ho zcela nahradit? Tentokrát dostala jako první slovo kniha: „Učitelům pomáhám od nepaměti, seč mi síly stačí. Nikdy však je nemohu zcela nahradit. Nedokážu jako oni s citem a láskou předčítat třeba verše, nebo nasměrovat žáky, kde ve mně najdou informace. Dokážu jim jen pomáhat. Občas je mi ovšem líto, že nemohu být nápomocna více. Někdy mě i samotní učitelé píší. Chci jen říci, že bez učitelů bych skončila někde zaprášená v regále.“ Počítač nabral dech a spustil: „I já se snažím pomáhat. Udělám ve škole hodinu pro žáky zajímavější, zpestřím jim ji. Odlehčím atmosféru, a i ve mně najdou odpovědi. Ovšem i já potřebuji učitele. To on musí nasměrovat žáky na to, co ve mně najdou, ať už informace, nebo něco jiného. Přese mne si může učitel zjistit znalosti žáků a nedostatky s nimi procvičit. Ale i já bych bez učitele nemohl ve škole dobře fungovat. Musí mě někdo naprogramovat.“

Jak jsem tuto debatu poslouchal, uvědomil jsem si, že jsou vlastně tito dva soupeři na stejné úrovni. Každý z nich měl své klady i zápory. Jako malý záček bych si nedovedl představit, že by místo mojí paní učitelky stál přede mnou robot-počítač. Nikdo by mě nepohládil, když se mi něco povedlo a s hrůzou si představuji, kdo by mi vedl ruku při prvních pokusech o psaní. S kým bych se asi smál? A co kdyby se něco porouchalo? Raději

nemyslet. Dobře, že jsme nedospěli ještě k tomu, že by nás učily počítače. Na druhou stranu si vzpomínám, jak jsem s napětím očekával první hodinu informatiky a doma si pak zkoušel, co všechno již s počítačem dokážu. A interaktivní tabule, to bylo něco, mohl jsem se "přetrhnout", jen abych mohl na ni něco napsat nebo vytvořit.

Ať už tato debata skončí jakkoliv, pro mne budou vždy knihy i počítač nerozhodně. Jsou dny, kdy ve škole techniku využíváme maximálně a hodně pomáhá nejen nám, ale i učitelům. A jsou hodiny, při kterých technické vymoženosti nepostrádám a rád se zaposlouchám do výkladu učitele. Za sebe mohu říci, nechtěl bych, aby mě učily počítače. Život s nimi by byl jednotvárný a smutný. A co kdyby došel proud?...